

MISSA CRISMAL

Catedral de Sant Llorenç, 23 de març de 2016

Mons. Agustí Cortés Soriano

Estimat Pare Abat de Montserrat
Germans preveres i diaques / Seminaristes
Religioses i religiosos
Germans tots ben estimats.

Aquesta celebració marca cada any una fita en el nostre camí com a església particular. Tot compartint la joia de trobar-nos amb Jesucrist, animats pel seu Esperit, mirem de revifar la nostra consciència d'Església, tota ella unguada, Poble Sacerdotal, comunió fraterna, poble messiànic i profètic...

Recordem que **l'any passat** vàrem voler subratllar "que som una fraternitat en camí". Dèiem que "la celebració del desè aniversari de la creació de la Diòcesi ens havia portat a ésser més conscients de la nostra condició de pelegrins, Església en moviment, Església cercadora de la seva plenitud".

Aquesta consciència d'Església en camí inspirava la doble tasca de revisió de la nostra realitat a la llum de l'Evangeli i d'elaboració d'uns **objectius o pla pastoral** per tres anys, segons el que pensàvem que necessitàvem i ens demanava l'Esperit. Érem conscients que el camí que ha de fer l'Església és alhora únic i divers. És únic, perquè no hi ha altre que Jesucrist mateix (cf. Jn 14,6). És divers perquè l'Església de Sant Feliu ha de caminar vers ella mateixa, cercant ésser cada dia més autèntica; ha de caminar vers el món, esdevenint-ne llum i llevat; ha de caminar vers Jesucrist, de qui rep tot el que és, tot el que viu i fa. Si junt aquesta consciència de fer camí plegats, hi ha a més la voluntat de canviar, introduint o modificant organismes o maneres d'organitzar-nos, comprendrem d'on va néixer el Pla Pastoral Diocesà amb les seves tres branques: l'autenticitat de vida, l'evangelització i la reforma d'estructures.

Però uns objectius o un pla pastoral, tot i haver estat elaborat per nosaltres mateixos, no deixa de ser un conjunt de papers i de paraules escrites o dites de viva veu. Esdevenir més autèntics demana l'esforç de posar els mitjans concrets per confrontar la

vida personal amb la Paraula, escoltar-la, creure-la i compartir la fe. Demana, per tant, voluntat i generositat. Dins el Pla Pastoral restava assumit l'Any Jubilar de la Misericòrdia. Tenim al nostre abast una bona pila de documents i materials auxiliars elaborats aposta. Però l'Any Jubilar no és literatura ni discursos. ¿Hem mirat d'entrar en la lògica de la misericòrdia, la lògica de demanar-la, rebre-la i oferir-la al germà concret, sense prepotència, amb la mateixa gratuïtat com l'hem rebuda?...

Avui, en el marc de la Missa Crismal, som particularment conscients que la vida cristiana, la vida de l'Església, no és pas papers, ni paraules, sinó esperit viu i concret, Esperit Sant viscut històricament; com deia fa anys un teòleg, "la nostra vida cristiana és **esperit encarnat**". Cal recordar que aquelles paraules "l'Esperit del Senyor reposa sobre meu" (Lc 4,18) varen ser pronunciades per la persona concreta de Jesús, en el lloc precís, la Sinagoga del seu poble, Natzaret, fa més de dos mil anys, en un context social, religiós, cultural i polític ben definit. I cal advertir que l'anunci que hem escoltat a la segona lectura, com tot el missatge de l'Apocalipsi, s'adreçava a una Església que lluitava entre l'angoixa i l'esperança, a causa de problemes interns, com ara la gelor d'una fe adormida, l'ambigüitat d'una fe no vertadera o la divisió interna; i també a causa de problemes externs, molt més greus, com ara les persecucions, l'assetjament i l'opressió del poder polític.

I, el que és més important, sabem que Jesús, no només va proclamar que posseïa l'Esperit, sinó que tot seguit ho va demostrar amb les obres de consol, guarició i perdó, fins a la seva obra màxima de la Mort i la Resurrecció. I aquella Església va donar fruits ben concrets amb una multitud de fills, que van rentar els seus vestits amb la sang de l'Anyell per la fe i per l'amor.

El que celebrem avui, en efecte, és el fet de **ser el poble que Ell "ha estimat**, que ha alliberat amb la seva sang, per tal que esdevinguéssim casa reial, sacerdots dedicats a Déu, el seu Pare" (Ap 1,5-6). Ens sentim per això ben honorats per Jesucrist. Tot el que som i tenim és **regal seu**: a més de la vida natural, tenim la Paraula, tenim els germans, especialment els ministres, els consagrats, els diaques i preveres que ens acompanyen i serveixen, tenim sobre tot els sacraments, la Reconciliació i l'Eucaristia: tot es fruit del seu

amor. I quan Jesús col·loca a les nostres mans un regal, tot d'una neix una tasca, un procés semblant a la sembra d'una llavor. **¿Què fem** de la seva Paraula, què dels nostres germans, què fem amb els consagrats, què fem del sacerdoci i del diaconat, què fem dels sacraments... què fem, en definitiva, de l'amor que ens ha regalat?

Avui beneïm els sants olis i consagrem el Crisma, destinats a la celebració dels **sacraments**. Avui, a més, celebrem **l'Eucaristia**, amb participació d'una representació de tots el fidels, en comunió plural de germans. D'aquest do sublim sorgeix tot un seguit de tasques, que defineixen la vida de la nostra església. La primera d'elles, com hem dit abans i tenim formulat en el Pla Pastoral, és treballar sense descans per la nostra autenticitat, situant-nos sota la mirada del nostre Messies i Espòs, Jesucrist, per tal de deixar-nos estimar per Ell. Després, permetre que, sota el sol d'aquest amor, tots els dons creixin, floreixin i donin el seu fruit. Finalment, amb la riquesa que ens ha estat donada, estimar aquest món, les persones concretes que tenim a prop del cor i especialment les que més pateixen. Tot amb el mateix amor amb el qual hem estat estimats: anunciar-los l'Evangelí, oferir-los la vida dels sacraments, convidar-los a participar en la meravellosa comunió d'amor que és l'Església.

Al servei d'aquesta comunió d'amor hi és **el nostre presbiteri** diocesà, els preveres units amb el bisbe, que no tenen altra raó de ser que lliurar les seves vides per Jesucrist, el Bon Pastor i pels germans. ¿Cóm no rebre'ls avui com un dels dons més preuats que hem rebut del mateix Jesucrist? ¿Cóm no fer-los costat en el seu compromís de créixer en autenticitat i de testimoniar davant el món l'amor del Bon Pastor? ¿Cóm no agrair l'Esperit tot el bé que rebem de la seva generositat i el seu sacrifici personal?

Germans, alguns són particularment sensibles als problemes que avui tenim a l'Església, internament, i també mirant el context social, cultural i polític, i manifesten **una certa por** davant el futur.

Sant Ignasi d'Antioquia saludava a l'Església de Filadelfia, entre els segles primer i segon, dient:

“Ignasi, anomenat també “portador de Déu”, a l'Església de Déu Pare i del Senyor Jesucrist que és a Filadelfia, a l'Àsia: la que ha obtingut misericòrdia, fermament assentada en una sagrada concòrdia, que ha trobat una joia sense clivelles en la

Passió de Nostre Senyor, i fermament convençuda per pura misericòrdia, de la seva resurrecció: una salutació en la sang de Jesucrist, a aquesta Església que és joia eterna, que no passa, sobre tot si formen una sola cosa amb el bisbe i amb els preveres i els diaques que el volten, designats segons la ment de Jesucrist, el qual, pel seu propi voler, els ha afermats i confirmats pel seu Esperit” (A Fil. 1)

Desitgem aquesta bella salutació per a la nostra església de Sant Feliu de Llobregat: l’església que obté misericòrdia, que viu la joia immarcescible fonamentada en la fe i compartida en l’harmonia de la unitat.

No hauríem de tenir por de res, si busquem ser cada vegada més autènticament deixebles de Crist, si vivim penjats de la seva misericòrdia, si ens mantenim en la humilitat del qui serveix, i – avui mirem de viure-ho d’una manera especial – si mantenim la unitat, la comunió de l’amor “com les cordes d’una lira, que, tocades per la mà del músic expert, fan vibrar l’aire de l’Esperit, entonant una música harmoniosa y bella”, segons dirien els Sants Pares.

No dubtem que **el món necessita** urgentment sentir aquesta música, en mig dels sorolls i els trons dels atemptats, dels crits de les víctimes, dels refugiats i marginats, en mig dels silencis forçats... No tenim dret a callar, ni a deixar de fer un esforç apassionat per què l’harmonia de l’amor avui sigui una realitat concreta i efectiva.

Que la unció de l’Esperit, que va cobrir amb la seva ombra la Mare de Déu fecundant el seu si, faci de nosaltres l’Església viva que fa viure el món.

Amén.